

خطِ یعقوب

پیشگفتار

امی خط دَ باره تعلیم های عملی آسته که یعقوب بلده ایمانداری یهودی که دَ منطقه های دُور از وطن خُو زندگی مُوكد نوشته کده؛ یعقوب باچه آبه عیسیٰ مسیح بُود. اُو دَ امزی خطِ حکمت ره بطورِ واضح بلده مقصد و رفتارِ زندگی مسیحی بیان مُونه و دَ باره اینی موضوع ها توره مُوکیه: مال-و-دولت، غریبی، و سوسه، رفتارِ نیک، تعصب، ایمان و عمل، دَ کار بُردونِ زبو، اختلافِ ها، غرور، فروتنی، قضاوت دَ باره دیگر، پُف-و-پُتاق کدو، صبر و دُعا.

فهرستِ عنوانها

سلام ها (فصل ۱ آیه ۱)

ایمان دَ دُورونِ سختی ها (۲:۱)

غریبی و ثروتَمندی (۹:۱)

وسوسه از طرفِ خدا نییه (۱۲:۱)

گوش ددو و عمل کدو دَ کلامِ خدا (۱۹:۱)

دَ بَارِهَ تَعَصُّبِ وِ طَرَفِدَارِي (۱:۲)
رَابِطَه بَيْنِ اِيْمَانِ وِ عَمَلِ (۱۴:۲)
اِحْتِيَاطِ دَ تَوْرَه كُفْتُو (۱:۳)
حِكْمَتِ اَسْمَانِي (۱۳:۳)
نَتِيْجَه اَرْزَوَهَايِ نَپَاكِ اِي دُنْيَا (۱:۴)
قِضَاوَتِ كَدُو دَ بِلَه دِيْگَرُو (۱۱:۴)
پُف-و-پِئَاقِ دَ بَارِه كَارَايِ اَيْنِدَه (۱۳:۴)
اِخْطَارِ دَ سَرْمَايَه دَارَا (۱:۵)
صَبْرِ دَ وِخْتِ مُشْكِلَاتِ (۷:۵)
قُدْرَتِ دُعَا (۱۳:۵)

سلام ها

۱ اینجانب یعقوب غلام خدا و مولا عیسیٰ مسیح، د پگِ مردُمِ دوازده طایفه اسرائیل
که د تمام دُنیا تیت پرک شُدِه، سلام تقدیم مُونم.

ایمان دَ دَوْرُونِ سَخْتِيِ هَا

۲ برارونِ عزیز، وختیکه شمو دَ مُشْكِلَاتِ وِ تَجْرِبَه هَايِ سَخْتِ دُچَارِ مُوشِيدِ غَدْرِ خُوشِ

بَشِيد، ^۳ چُون شُمو مِيدَنِيد که اِمْتِحَانِ اِيْمَان، صَبْر-و-تَحْمَل شُمو رِه زِيَاد مُونِه. ^۴ بِيْلِيد که صَبْر-و-تَحْمَل دَ وُجُود شُمو کَامِل شُنِه تَاکِه شُمو پُورِه و کَامِل شُنِيد و دَ هِيچ چِيز ضُرُورَت نَدَشْتِه بَشِيد. ^۵ اگِه کُدم نَفَر دَ مِينکَل شُمو اَز نِگَاه حِکْمَت-و-دَانَايِي کَم بَشِه اُو اَز خُدا طَلَب کُنِه و بَلَدِه شِي دَدِه مُوشِه، چُون هَر کُسي که حِکْمَت طَلَب کُنِه خُداوند سَخَاوَتْمَنْدَانِه دَزُو مِيدِيه و اُو رِه سِرزَنَش نَمُوکُنِه. ^۶ مِگَم و خَتِيکِه طَلَب مُونِه اُو بَايِد بَقِيْن دَشْتِه بَشِه که خُدا دُعَاي شِي رِه قَبُول مُونِه و اُو بَايِد شِک-و-شُبُهه رِه دَ دِل خُو رَاه نَدِيه. آدَم دُودِلِه مِثِل لَپِه دَرِيَا اَسْتِه که دَ سَبَبِ بَاد اِيسُو-و-اُوسُو مُوخوره. ^۷ اِي رَقْم آدَم هَرگِز گُمان نَکُنِه که خُداوند اُو رِه يَگُو چِيز مِيدِيه، ^۸ چُون آدَم دُودِلِه دَ تَمَامِ کَار هَاي خُو مَحکَم نِيِيه.

غَرِيْبِي و ثُرُوْتَمَنْدِي

^۹ بَرَارِ مُسکِين-و-غَرِيْب بَايِد اِفْتِخَار کُنِه، چَرَاکِه اُو دَ نَظَرِ خُدا سَرَبِلَنْد اَسْتِه، ^{۱۰} مِگَم بَرَارِ پِيَسِه دَار دَ وختِ خَارِي-و-غَرِيْبِي خُو اَم بَايِد اِفْتِخَار کُنِه، چَرَاکِه اُو اَم مِثِلِ کُلِ عَلْفِ اَلِي يَگ رُوز اَز بِيْن موره. ^{۱۱} اَفْتُو که بُر مُوشِه گَرْمِي شِي عَلْف رِه خُشک مُونِه و کُل شِي مِيرِيزه و نُورَبَنْدِي شِي اَز بِيْن موره. اَرِي، آدَم دَوْلَتْمَنْد اَم اَمِي رَقْم اَسْتِه: دَ حَالِيکِه دَ پُشْتِ کَارَايِ خُو مِيگَرْدِه، اُو اَز بِيْن موره.

وَسَوَسَه از طرفِ خُدا نَبِيه

^{۱۲} نیک دَ بَخْتِ کسی که آزمایشای زندگی ره برداشت مونه. وختیکه ازی آزمایشا بُرو بُرُ شُد، خُدا تاجِ حَیات، یعنی زندگی اَبَدی ره دَزُو مِیدیه، اَمُو زندگی اَبَدی ره که خُدا دَ دوستدارای خُو وعده دَدَه. ^{۱۳} وختیکه انسان وَسَوَسَه مُوشه، اُو باید نَگیه که: ”خُدا مَره وَسَوَسَه کده، ”چراکه خُدا از وَسَوَسَه و بَدی دُور اَسته و هیچ کس ره دَ وَسَوَسَه نَمیندَزَه. ^{۱۴} انسان اُو غَیت دُچارِ وَسَوَسَه مُوشه که دَ خاهِشای نَفسانی خُو گِرِفَتار شُدَه دَ دامِ عَیاشی خُو موفته. ^{۱۵} پس شَهوت و عَیش-و-نوش دَ زندگی انسان گُناه ره دَ وُجود میره و گُناه وختیکه غَدِر کَلو شُد، باعِثِ مَرگ مُوشه.

^{۱۶} بَرارونِ عزیز، خود ره بازی نَدید. ^{۱۷} تمامِ نِعمتای خُوب و مُکَمَل از اَسْمو و از سُونِ خُدا مِییه که خالِقِ نُور اَسته و دَ شانِ اَزُو تَغییرِ نَبیه مِثِلِ سایه وَری که مِییه و مورَه. ^{۱۸} اُو دَ مُطابِقِ اِرادهِ خُو و دَ وَسِیلَه کَلامِ حَقِیقتِ مو ره زندگی نو دَد تا که مو نَمُونَه از مَخْلوقاتِ نو اَزُو بَشی.

گوش دَدو و عمل کدو دَ کَلامِ خُدا

^{۱۹} بَرارونِ عزیز، هر کس باید هر غَیت دَ گوش کدو تیار بَشه و پیش از توره گُفتو خُوب فِکر کُنه و زُود قار نَشنه، ^{۲۰} چراکه قارِ انسان راستی-و-صداقتی ره که خُدا میخایه، دَ

وَجُود نَمِيرَه. ^{۲۱} پس امزی خاطر، هر رقم بدی و کارای شیطانی ره که دَ زندگی شُمو آسته از خود دُور کُنید و کلامِ خُدا ره که دَ دِلِ شُمو کِشت شُدِه دَ نَرَمی قَبُول کُنید. ای کلام، قُدرت دَره که جان شُمو ره نِجات بَدیه.

^{۲۲} نَه تنها گوش کُنیدِه کلامِ خُدا بَشید، بلکه دَ ز شی عمل کُنید. خود ره بازی نَدید:
^{۲۳} چُون کسی که کلام ره فقط گوش میگیره و دَ زو عمل نَمونه اُو مِثِلِ آدمی آسته که رُوی خُو ره دَ آینه مینگره؛ ^{۲۴} اَره، اُو خود ره مینگره و غیبتیکه از پیش آینه دُور موشه پُرُمُشت مونه که رُوی شی چی رقم بُود. ^{۲۵} لیکن کسی که شریعتِ کَامِلِ خُدا ره که انسان ره از چَنگِ گناه آزاد مونه، محکم بَگیره و دَ زو پایبند بَشه و چیزای ره که شَنیدِه پُرُمُشت نَکنه، بلکه دَ زوا عمل کنه، پروردگار دَ کارای ازو بَرکت میدیه.

^{۲۶} کسی که خود ره ایماندار میدنه، مگم زبون خُو ره اداره نَمیتنه، اُو خود ره بازی میدیه و ایمان شی بے فایده آسته. ^{۲۷} ایمان پاک و بے عیب دَ نظرِ خُدا یعنی آتِه آسمانی اینی آسته که مو یَتیما و خاتونوی بیوه ره دَ مُصِیبت شی دِلگیری کده کومک کُنی و خود ره قد فِساد های دُنیا آلوده نَکنی.

دَ باره تعصب و طرفداری

برارای عزیز، ایمانی ره که شُمو دَ مَولای پُرجلال مو عیسیٰ مسیح دَرید، نَباید قد ظاهربینی و تبعیض قتی بَشه. ^۲ فرض کنید یگ نفر دَ مجلس شُمو بییه که کالای قِیمتی دَ جان شی و آنگشتی های طَلائی ام دَ دست شی بَشه و دَ عینِ وخت یگ نفر نادار خُن کالای غریبانه داخل شُنه، ^۳ و شُمو دمَزو پیسه دار فکر خُو ره کَلوتر بگیرید و خُوبترین جای ره دَزو ایله کده بَگَید: ”بیه صاحب، اینجی پیش بَشی. “ مگم دَزو غریب بَگَید: ”بورُو دَ اونجی ایسته شُو یا دَ دانِ درگه بَشی!“ ^۴ آیا شُمو قد امزی کار خُو دَ بین خُو دُوبینی نَکدید و قاضی های پُر از فکر های فاسد جور نَشُدید؟

^۵ برارای عزیز، دَز مه گوش بدید: خُدا مردُم غریبِ ازی دُنیا ره اِنِتخاب کده تا دَ ایمان غنی بَشه و وارثِ امزو پادشاهی شُنه که خُدا دَ دوستدارای خُو وعده دَده. ^۶ مگم شُمو آدمای غریب ره بے حُرمت مُونید. آیا آدمای پیسه دار دَز شُمو ظلم نَکده و شُمو ره دَ زور کَشَل کده دَ محاکمه نَبَرده؟ ^۷ آیا اونا دَ ضِدِ نامِ نیکِ عیسیٰ که دَ بله شُمو ایسته شُده، کُفرگویی نَمونه؟

^۸ اگه شُمو امی حُکمِ مُهم و بلند ره که دَ کلامِ خُدا نوشته شُده یعنی ”همسایه خُو ره رقمِ خود خُو آلی دوست دَشته بَش“ دَ جای بیرید، کار نیک ره انجام میدید. ^۹ لیکن اگه ظاهربینی کده تبعیض قایل شُنید، شُمو گناه مُونید و شریعت شُمو ره خطاکار حساب مونه، ^{۱۰} چُون اگه کُدم کس تمام احکامِ شریعت ره پوره کنه، و لے حتی دَ یگ نُقطه شی

کوتاهی کنه، اُو مِثْلِ که تمام شریعت ره میده کده بَشه محکوم آسته. ^{۱۱} اُمُو خُدا که گفته: ”زنا نَکُو!“ ام گفته که: ”قتل نَکُو!“ پس اگه شُمُو از زنا پاک بَشید و لیکن مُرتکب قتل شَنید، باز ام شریعت شُمُو ره خطاکار حساب مونه.

^{۱۲} پس رقم کسای توره بُگید و عمل کنید که دَ وسیله شریعتی که آزادی میدیه، قضاوت موشه. ^{۱۳} چُون وختیکه خُدا قضاوت مونه اُو دَ کسی که رَحْم نَکده بَشه رَحیم نییه. لیکن رَحْم دَ بِلَه قضاوت پیروز موشه.

رابطه بین ایمان و عمل

^{۱۴} برارای عزیز، چی فایده دره اگه کس بُگیه، ”ایمان دَرْم“ و عمل دَزُو مَوْجُود نَبشه؟ آیا ایمان ازو میتنه اُو ره دَ روز قیامت نجات بدیه؟ ^{۱۵} اگه کُدم برار یا خوار ایماندار کالا نَدشته بَشه و یا دَ خوراکِ روزانه خُو مُحتاج بَشه، ^{۱۶} و یکی از شُمُو دَزُو بُگیه، ”بَخیر بورُو؛ خُدا تُو ره سیر و گرم کنه.“ و لِه ضرورتِ ازو ره پوره نکنه، ای توره بلده ازو چی فایده دره؟ ^{۱۷} امی رقم ایمان که قد عمل قتی نَبشه مُرده یه.

^{۱۸} امکان دره یگو کس بُگیه: ”تُو ایمان دَری و ما اعمال نیک دَرْم.“ لیکن تُو دَز مه ثابت کُو که چی رقم میتنی بدونِ اعمال نیک ایمان دَشته بَشی و ما ایمان خُو ره دَ وسیله اعمال خُو دَز تُو ثابت مونم. ^{۱۹} تُو عقیده دَری که خُدا یگ آسته. دُرست آسته! حتی جنیات

ام عقیده دَره که خُدا یگ آسته و از ترسِ قضاوتِ خُدا می لَرزه.

^{۲۰} آی آدمِ نادو! آیا نَمیدنی که ایمانِ بَدونِ اعمالِ نیک بے فایده یه؟ ^{۲۱} بابه کلون مو ابراهیم دَ وسیله اعمالِ نیک خُو دَ پیشِ خُدا عادل-و-نیک حساب شُد، چراکه او اسحاق باچه خُو ره دَ نیتِ قُرَبانی دَ قُرَبانگاه بُرده دَ خُدا تقدیم کد. ^{۲۲} شُمو مینگرید که ایمان و عملِ ازو قد یگدیگه خُو یگجای کار مُو کد و ایمانِ ازو تَوَسُطِ عملِ شی کامل شُد. ^{۲۳} دزی رقم نوشته های تورات پوره شُد که مُوگه: ” ابراهیم دَ خُدا ایمان اُورد و ای بلده ازو یگ عملِ عادلانه حساب شُد ” و نام شی «دوستِ خُدا» ایشته شُد. ^{۲۴} پس شُمو مینگرید که انسان نَه تنها از راهِ ایمان، بلکه دَ وسیله عملِ خُو عادل و راستکار حساب مُوشه. ^{۲۵} دَمزی رقمِ راحاب که یگ خاتونِ بدکاره بُود، دَ وسیله کارِ نیک خُو یعنی پناه دَدو دَ مُخبرای بَنی اسرائیل و رِبی کدونِ ازوا از راهِ بے خَطَر، نیک و عادل حساب شُد. ^{۲۶} رقمیکه جسمِ بے روح مُرده یه، امو رقمِ ایمانِ بے عملِ ام مُرده یه.

احتیاط دَ توره گُفتو

^۳ برارای مه، غدر شُمو معلمِ درسِ روحانی نَشْنید، چُون شُمو میدنید که مو معلما سخت تر قضاوتِ مُوشی. ^۲ پگِ ازمو خطا های کلو مونی و کسی که دَ توره گُفتو خطا نَکنه، آدمِ کامل آسته و میتنه تمامِ جانِ خُو ره اداره کُنه.

۳ مو د دانِ اَسپ لَغام میندزی تا د تى فرمان مو شنه. دَمزى طریقه تمامِ جِسْمِ اَسپ ره د هر طرف که پِخاهى دَور دده مینتى. ۴ یا فرض مثال، یگ کِشتى کُته که بادِ تیز او ره تيله مونه، او قد یگ جَلو ریزگگ د هر طرف که دلِ کِشتى وان پِخایه بُرده موشه. ۵ زبو ام امی رقم آسته: اگرچه یگ حصّه ریزگگِ جِسْمِ مو آسته، مگم لافای کُته کُته مینزه.

شُمو میدنید که یگ چرغکِ آتش میننه جنگلِ کُته ره درِ بدیه. ۶ زبو ام یگ آتش آسته. د مینکلِ اعضاءِ جِسْمِ مو زبو یگ دُنیاى پُر از شرارتِ آسته که تمامِ وجودِ مو ره اَلوده مونه و دَورونِ زندگى مو ره آتش زده د دوزخِ تَبْدیلِ مونه و خود شى از آتشِ دوزخِ درِ میگیره. ۷ هر رقم حیواناتِ وَحشى، مُرغکو، خرندهگو و حیواناتِ دریایى ره انسان تَنِسته که رام کنه و آلى ام میننه، ۸ لیکن هیچ کس نَمیننه که زبو ره رام کنه. زبو شریرِ رام ناشدنى و پُر از زارِ کُشنده یه.

۹ مو قد امزى زبو خُداوند ره که آته آسمانى مو آسته حمد-و-سپاس مَوگى و ام انسان ره که خُدا رقمِ خود خُو جور کده، نالت مونی. ۱۰ از یگ دان ام بَرکت شَنِیده موشه و ام دو-و-دشنام. آى برارای مه، اى رقم باید نَبشه. ۱۱ آیا امکانِ دره که از یگ چشمه ام او شیرین و ام او شور بُر شنه؟ ۱۲ برارای عزیز مه، آیا درختِ انجیر میننه زبَتون ثمرِ بدیه؟ یا تاگِ انگور، انجیر؟ هرگز نه! پس هیچ چشمه شور ام نَمیننه که او شیرین بدیه.

^{۱۳} دَ بَیْنِ شُمُو کِی هُوَشِیَار و دَانَا یَه؟ اگِه کُدَم کَس آسْتَه، اُو بایِد دَ زَنْدَگِی خُو اَعْمَالِ نِیک دَ شْتَه بَشَه و اَعْمَالِ خُو رَه دَ فِرَوْتَنِی کِه اَز حِکْمَتِ دَ وُجُودِ مِیِیَه، نِشُو بَدِیَه. ^{۱۴} لَیکِن اگِه شُمُو دَ دِلِ خُو سَخْتِ حَسَادَتِ و خُودخَاهِی دَرِید، لَافِ بَیجَایِ نَزِید و دَ ضِدِ حَقِیْقَتِ دَرُوعِ نَکَیْد. ^{۱۵} اِی رَقْمِ حِکْمَتِ-و-دَانَا یِی اَز عَالَمِ بَالَه نِیِیَه، بَلْکِه دُنِیَا یِی، نَفْسَانِی و شَیْطَانِی آسْتَه. ^{۱۶} چُون دَ هَر جَا ی کِه حَسَدِ و خُودخَاهِی آسْتَه، دَ اُونَجِی بَی نَظْمِی و هَر رَقْمِ شَرَارَتِ اَمِ وُجُودِ دَرَه.

^{۱۷} مَگَم حِکْمَتِ-و-دَانَا یِی کِه اَز عَالَمِ بَالَه رِیْشَه مِیْگِیْرَه، اَوَّلِ پَاکِ، بَعْدِ اَزُو صُلْحِ طَلَبِ، حَوَصِلَه مَندِ، نَصِیْحَتِ پَذِیْرِ، پُر اَز رَحْمَتِ و ثَمَرِ نِیکُو، بَی طَرَفِ و بَدُونِ خُودنُمَا یِی آسْتَه. ^{۱۸} ثَمَرِ عَدَالَتِ کِه دَ صُلْحِ وُجُودِ دَرَه، دَ وَسِیْلَه کَسَا ی کِشْتِ مَوْشَه کِه صُلْحِ طَلَبِ آسْتَه.

نَتِیْجَه آرْزُوهَا ی نَاپَاکِ اِی دُنِیَا

^{۱۹} عِلَّتِ جَنْگِ-و-جَنْجَالِ دَ بَیْنِ شُمُو چِی آسْتَه؟ اِیَا عِلَّتِ اَزُوا خَاْهَشْ هَا ی نَفْسَانِی شُمُو کِه دَ اَعْضَا ی جِسمِ شُمُو جَنْگِ مَوْکُنَه، نِیِیَه؟ ^۲ شُمُو چِیْمِ خُو رَه دَ چِیْزِی مِیْلِیدِ کِه نَدَرِید، شُمُو قَتْلِ و حَسَادَتِ مَوْنِید، مَگَم نَمِیْتَنِید اُو رَه حَا صِلِ کَنِید؛ شُمُو جَنْگِ و جَنْجَالِ مَوْنِید،

لیکن بازم د دست شمو نمییه، چراکه شمو از خدا طلب نمونید. ^۳ و طلب ام که مونید د دست شمو نمییه، چراکه قد نیت بد طلب مونید تا خواهش های نفسانی خو ره پوره کنید.

^۴ ای مردم زناکار! آیا شمو نموفامید که دوستی دنیا، دشمنی قد خدا آسته؟ پس هر کسی که میخایه دوست دنیا بشه، او دشمن خدا جور موشه. ^۵ آیا شمو فکر مونید که نوشته های مقدس بے فایده موجه که ”خدا روحی ره که دز مو قرار دده، سخت دزشی علاقه دره؟“ ^۶ مگم خدا ازی کده ام فیض کلو دز مو موبخشه. امزی خاطر د کتاب مقدس موجه:

”خدا مخالف آدمای کبری-و-مغرور آسته،

لیکن د آدمای بے کبر فیض موبخشه.“

^۷ پس از خدا اطاعت کنید و د مقابل شیطو ایستادگی کنید تا که شیطو از پیش شمو دوتا کنه. ^۸ د خدا نزدیک شنید تا او ام دز شمو نزدیک شنه. ای گناهکارا، دستای خو ره از گناه پاک کنید و ای مردمای دودله، دل خو ره صاف کنید؛ ^۹ ماتم بگیرید، ووی و مخته کنید؛ بیلید که خنده شمو د ووی و خوشی شمو د غم بدل شنه. ^{۱۰} د حضور خدا خود ره خاکسار کنید و او شمو ره سربلند مونه.

قضاوت کدو د بِلِه دِیگرو

۱۱ ای برارو، بدگویی یگدیگه خو ره نکنید. چون هر کسی که برار ایماندار خو ره بد بگیه یا د بِلِه ازو قضاوت کنه، د حقیقت او شریعت ره بد مَوگیه و د بِلِه شریعت قضاوت مونه. پس اگه شمو د بِلِه شریعت قضاوت کنید، شمو مطابق شریعت عمل نموکنید، بلکه قاضی شی جور موشید. ۱۲ تنها یگ صاحب شریعت و قاضی وجود دره، که قدرت نجات ددو و تباه کدو د دست ازو یه. پس تو کی آستی که د بِلِه همسایه خو قضاوت مونی؟

پف-و-پتاق د باره کارای آینده

۱۳ ای آدمای که مَوگید: ”امروز یا صباح د فلان شار موری و یگ سال ره د اونجی تیر کده تجارت مونی و فایده کلو د دست میری،“ ۱۴ د حالیکه شمو نمیدنید که صباح چی موشه، چون زندگی شمو رقم تفت-و-بخار الی آسته که یگ لحظه دیده موشه و بعد ازو از بین موره. ۱۵ پس د جای ازو شمو باید بگید: ”اگه خدا خاسته بشه و مو زنده بشی، ای کار یا او کار ره مونی.“ ۱۶ لیکن فعلاً شمو لاف میزنید که لاف زدو هر رقم شی بد آسته. ۱۷ پس هر کسی که انجام ددون کار نیک ره موفامه و انجام نمیدیه، او گناهکار حساب موشه.

۵ آی مردُم سرمایه‌دار، مَخْتَه و چخرا کَنید، چراکه بَلا-و-غَم دَ سر شُمو آمدنی آسته.
 ۲ مال-و-دَولت شُمو بَرِباد شُدِه و کالای شُمو ره کویه خورده. ۳ طِلا و نُقرِه شُمو ره زَنگ
 زده و زَنگ‌زدگی ازوا دَ پِیشِ خُدا دَ ضِدِ شُمو شاهِدی مِیدیه و رِقَمِ آتِشِ اَلّی گوشت شُمو
 ره مُوخوره، چُون شُمو حتی دَ روزای آخِر ام دَ جَم کدونِ مالِ دُنیا مِصروف آستید.

۴ مُزدِ امزُو کارگرا ره که زمینای شُمو ره دِرُو کده، شُمو دَغلی کده نِگاه کدید و امُو مُزد دَ
 ضِدِ شُمو فریاد مُونه. و ناله امزُو دِرُوگرا دَ گوشتِ خُداوندِ لشکر ها رسیده. ۵ شُمو دَ رُوی
 زمی عِیش و نوشِ کَلو کده کُفتِ دِل خُو ره بُر کدید و خود ره بلده روزِ کُشتو چاق کدید.
 ۶ شُمو آدمِ عادِل-و-نیک ره محکوم کدید و دَ حالیکه هیچ از خُو دِفاع نَموکد، او ره
 کُشتید.

صَبْر دَ وختِ مُشکِلات

۷ پس امزی خاطر، آی برارو، تا روزِ اَمَدونِ مَولا عِسی صَبْر-و-حَوصِلَه کَنید. اونه، دیغو
 بلده کِشتِ پُر آرزشِ زمینِ خُو اِنِتِظار کَشیدِه صَبْر-و-حَوصِلَه مُونه تاکه بارشِ اوّل و آخِر دَ
 بله کِشتِ بُباره. ۸ آره، شُمو ام باید صَبْر دَشته بَشید و خاطر جَم بَشید، چراکه اَمَدونِ
 مَولا عِسی قَریب آسته.

^۹ آی برارو، از یگدیگه خو شکایت نکنید، نشنه که خودون شمو محکوم شنید؛ چون قاضی حقیقی امی آلی بلده قضاوت کدو د دان درگه ایسته یه.

^{۱۰} برارو، از صبر-و-خوصله پیغمبرای که د نام خداوند توره گفته و رنج کشیده، سرمشق بگیرید. ^{۱۱} واقعاً، مو آدمای پر صبر و تحمل ره خوشبخت میدنی. شمو د باره صبر-و-تحمل ایوب پیغمبر شنیدید و کاری ره که د آخر خداوند بلده ازو انجام دد ام میدنید، چون خداوند غدر رحیم و مهربو آسته.

^{۱۲} از پگ کده مهمتر، آی برارای مه، قسم نخورید؛ نه د آسمو و زمی و نه د هیچ چیز دیگه. «نه» شمو «نه» بشه و «آرے» شمو «آرے» بشه؛ نشنه که محکوم شنید.

قدرتِ دُعا

^{۱۳} اگه کدم نفر د بین شمو دچار رنج-و-مصیبت بشه او باید دُعا کنه و کسی که خوش آسته، باید سرود بخانه. ^{۱۴} اگه کسی د بین شمو ناجور بشه، او بزرگای جماعت ایماندارا ره طلب کنه که بییه و د نام مولا عیسی بلده شی دُعا کده جان شی ره قد روغون زیتون چرب کنه. ^{۱۵} دُعا که از روی ایمان بشه ناجور ره شفا میدیه و مولا عیسی او ره از بسترِ ناجوری باله مونه؛ و اگه گناه کده بشه گناه شی ام بخشیده موشه. ^{۱۶} پس گناهای خو ره د پیش یگدیگه خو اقرار کنید و بلده یگدیگه خو دُعا کنید تا که جور شنید. دُعا

آدم صادق-و-راست کار قدرت و تاثیر کلو دره. ^{۱۷} ایاس پیغمبر مثل ازمو وری یگ انسان
بود، لیکن وختی از تی دل دُعا کد که بارو نباره، تا سه و نیم سال د بله زمی بارو نبارید،
^{۱۸} و زمانیکه دوباره دُعا کد، از آسمو بارو بارید و زمی حاصل دد.

^{۱۹} آی پرارون مه، اگه کدم کس د مینکل شمو از راه حقیقت گمراه شده بشه و دیگه نفر او
ره پس د راه راست بیره، ^{۲۰} بدنید که امونفر که گناهکار ره از گمراهی پس د راه میره، د
حقیقت جان ازو ره از مرگ ابدی نجات میدیه و گناه های غدر آدم گمراه ره مپوشنه.